

Šly jsme pěšky až k učitelčinu činžáku, pár kroků od fary. Když jsme stoupaly po schodech, všimla jsem si, že je hodně nervózní. Já byla na tu cestu, na to schodiště zvyklá, ona ne, neřekla ani slovo. Otočila jsem zvonkem, uslyšela jsem Olivierové šouravé kroky.

„Kdo je to?“

„Grecová.“

Otevřela. Přes ramena měla fialovou pelerínu a půlku obličejů měla ovázanou šálou. Lila se na ni hned usmála a řekla:

„Paní učitelko, pamatujete si na mě?“

Olivierová se na ni upřeně zadívala jako ve škole, když Lila zlobila, pak se obrátila na mě, mluvila s obtížemi, jako kdyby měla v ústech nějaké sousto:

„Kdo je to? Já ji neznám.“

Lilu to vyvedlo z míry a řekla rychle, italsky:

„Jsem Cerullová. Přinesla jsem vám svatební oznámení, budu se vdávat. A byla bych moc ráda, kdybyste mi přišla na svatbu.“

Učitelka se obrátila na mě, řekla:

„Cerullovou znám, kdo je tohle, nevím.“

Zabouchla nám dveře před nosem.

Chvilí jsme zůstaly stát na chodbě, pak jsem ji zlehka pohládila po ruce, abych ji utěšila. Ucukla, zastrčila oznámení pod dveře a vydala se ke schodišti. Na ulici pořád vykládala o všech možných byrokratických popotahováních na radnici a na faře a jak jim můj táta pomohl.

Tu druhou ránu, možná mnohem hlubší, jí překvapivě zasadil Stefano a záležitost s botami. Už dávno bylo ujednáno, že za svědka jim půjde jeden Mariin příbuzný, který se po válce odstěhoval do Florencie a tam si otevřel malý obchod se starožitnostmi všeho

druhu, zejména s kovovými předměty. Tenhle příbuzný se oženil s Florentankou a sám získal místní přízvuk. Díky tomu florentskému přízvuku se v rodině těšil jisté prestiži, což byl důvod, proč byl už Stefanovým kmotrem při biřmování. Jenže nastávající manžel si to zničehonic rozmyslel.

Lila mi to ze začátku líčila jako znamení nervozity poslední chvíle. Jí bylo úplně jedno, jestli půjde za svědka ten či onen, důležité bylo se rozhodnout. Ale Stefano jí několik dní dával jen vyhýbavé, zmatené odpovědi, nebylo jasné, kdo Florentany v roli svědků nahradí. Pak, necelý týden před svatbou, vyšla pravda najevo. Stefano ji bez jakéhokoli odůvodnění postavil před hotovou věc, že za svědka půjde Silvio Solara, Marcellův a Michelův otec.

Lila, kterou do té chvíle ani ve snu nenapadlo, že by třeba jen vzdálený příbuzný Marcella Solary byl přítomen na její svatbě, se na pár dní zase stala tou holčičkou, kterou jsem dobře znala. Zasykala Stefana sprostými nadávkami, řekla, že už ho nechce v životě vidět. Zavřela se v bytě rodičů, přestala se o všechno starat, nešla na poslední zkoušku svatebních šatů, nedělala absolutně nic, co by nějak souviselo s blížícím se obřadem.

Začalo procesí příbuzných. První se dostavila její matka Nunzia a sklíčeně k ní promlouvala o blahu rodiny. Pak přišel Fernando, rozmrzelý, a ten jí řekl, ať se nechová jako malá: pro každého, kdo chce mít ve čtvrti nějakou budoucnost, je mít Silvia Solaru za svědka na svatbě povinnost. Nakonec se objevil Rino, který jí vysvětlil, jak se věci mají, velice útočným tónem a s výrazem byznysmena, jemuž jde jenom o zisk: otec Solara je jako banka, a hlavně to je cesta,